ÖDETS LEK

ROMAN AF

HERMAN BJURSTEN.

(Forts. från förra numret).

Låtom oss lyssna till hans tankar....

— Detta rum är kallt mörkt och otrefligt.... men hväl gör det? Om ett par år skall det vara anorlunda.... Min vilja och mitt snille i förening skola bana mig väg.... Jag skall fästa ryktets lager vid mitt namn, allt för att glädja dig i din himmel, min mor!

Om jag fryser....om jag hungrar några dagar ....hvad gör det? Hoppet skall gifva mig mod att fördraga allt....hoppet på en framtid,, skapad af mig sjelf....

Lefva är lidande....så sade du alltid, min mor.... och man måste lida med ståndaktighet.... Och hvad är väl dessa försakelser, dem jag nu måste underkasta mig mot min barndoms sorger....då jag tröskade på logen för att skaffa bröd åt den blinda, som icke mer kunde försörja sig och mig.

Ja, min lefnads morgon höljdes af moln.... Dess middag, dess afton skall blifva ljusare....

Här afbrötos Mauritz' tankebilder. Dörren öppnades och en ung, tröftigt klädd, men utmärkt vacker flicka inträdde i rummet.

— Hvad vill du, mit barn? — sade Mauritz, i det han uppmärksamt betraktade henne.

— Jag kommer för att bädda åt herrn — svarade den unga flickan. — Mamma har blifvit sjuk och kan icke göra det sjelf.

— Ah, du är således dotter af min städerska, den beskedliga menniskan?

Flickan gjorde ett jakande tecken.

— Nå, hvad heter du?

— Helena.

— Såå....och du säger att din mor blifvit sjuk?

— Ja, herre, hon har fått frossan.

— Stackars barn! — sade Mauritz. — Kanske det är med er som med mig, att ni icke har någon ved.

— Precist....har icke herrn någon heller?

— Nej....men i morgon skall jag försöka skaffa både åt mig och din mor, ty jag tycker synd om den stackars menniskan. Hvar bor ni?

— Sista huset pg Svartbäcksgatan, in på gården. Ni vore mycket god, om ni ville hjelpa oss.

— Jag skall titta in till er i morgon, — svarade Mauritz. — Hur gammal är du, min flicka?

— Snart fjorton år.

— Är du född här i Upsala?

— Nej, vi bodde först några år i Stockholm, men flyttade sedan hit, då min mor icke mer kunde få något arbete där.

— Och din far?....lefver han?

— Jag har aldrig sett min far, — svarade flickan. — Och min mor talar aldrig om honom, fastän jag ibland frågat henne.

— Hon har aldrig nämt för mig, att hon har en dotter, — sade Mauritz. — Har du fått någon undervisning i att läsa?

— Ack ja, — svarade flickan lifligt, — jag har läst mycket, må herrn tro. Då jag var nio år gammal, blef jag upptagen som eget barn af en äldre herre i Stockholm, som mötte mig på gatan, under det jag gick och sjöng för att förtjena några skilling. Han gaf mig vackra kläder och förskaffade mig undervisning i många saker, men särdeles i sång och musik, emedan han påstod att jag hade ovanliga anlag. Det var hans afsigt att bilda mig för teatern....Han ville göra mig til aktris, sade han, men ödet ville annorlunda. Efter tre års förlopp dog min välgörare ....hans slägtingar körde bort mig och jag nödgades återvända till min stackars, mor, lika fattig som förut....Sedan flyttade vi till Upsala och jag har fått bo i ett smutsigt och otrefligt kyffe, i stället för det prydliga och glada rum, som jag hade under min lyckas dagar.

Den stackars flickan började bittert gråta vid denna smärtsamma hågkomst.

— Arma barn! — tänkte Mauritz. — O, hvarför är jag icke rik?....

— Du sjunger således, lilla Helena? — frågade han.

— Ja, det är min enda tröst i eländet.

— Och du spelar äfven?

— Ack, jag hade en guitarr, då jag var hos min välgörare, och jag spelade icke så illa, sade man. Men jag har honom icke mera....

— Hvar har du då gjort utaf honom?

— Förliden vinter nödgades jag sälja den, för att skaffa bröd åt mig och min mor....Sedan dess har jag icke haft något instrument.

— Se här ett, — sade Mauritz, i det han från väggen nedtog sin egen guitarr, ty äfven han var musikus och sångare, — tag den här och spela och sjung ett litet stycke för mig.

— Hvad skall jag sjunga? — frågade Helena blygt, i det hon mottog instrumentet och med öfvad hand slog några ackorder.

— Sjung en liten visa, — sade Mauritz, — din favoritvisa....Du har väl någon sådan.

— Då sjunger jag "Alpvisan", — ropade Helena med tindrande ögon. — Har ni hört den, herr Sterner?

— Nej; låt höra!

Och den unga flickan sjöng:

"Hvar morgon en alpros sig fästar i hatten
Och börjar min vandring med stafven i hand.
Ur blåögda sjöar med speglande vatten
Min hjord hemtar svalka vid middagens brand....

Mauritz lyssnade med förtjusning till de sköna, rena toner, som strömmade från den fattiga sångerskans läppar....Sällan hade han haft tillfälle att höra en vackrare stämma, och han beklagade tyst inom sig, att så rika anlag skulle komma att sakna utbildning.

Det var många verser i den visa, som Helena sjöng. Sången varade sålunda en god stund ....och allt klarare glänste den unga flickans ögon, allt renare och skärare klingade hennes toner.

Midt under denna scen öppnades hastigt dörren till det lilla rummet. Tvenne personer inträdde, men stannade, stumma af förvåning, på tröskeln.

Hvarken Helena, som var hänförd af förtjusning, eller Mauritz, som satt fördjupad i åskådandet af detta blyga oskyldiga barn, hörde eller sågo de främmandes ankomst. Sången fortfor ännu en stund, utan att någon störde den.

Slutligen gjorde en af de främmande en ofrivillig rörelse.

Förskräckt tystnade Helena, medan Mauritz hastigt vände sina blickar mot dörren.

— Ger du lektioner i musik, bror Mauritz? — yttrade den ene af de främmande, en lång smärt yngling med uttrycksfulla drag och ett särdeles distingueradt utseende, — det var min själ en liten täck elev, du har fått.

Helena rodnade ända upp till hvitögat.

— Det är en dotter till min städerska, — svarade Mauritz småleende. — Hon sjunger som en liten engel; eller hvad tycker du sjelf, bror Holm?

— Icke illa, — svarade den tilltalade; — men här får jag presentera dig för en ung landsman, som i dag anländt från Vermland för att taga studentexamen, och som säger sig hafva ett bref till dig från en af dina vänner. — Herr Sterner, baron Ehrenstam, — fortfor han, presenterade de båda ynglingarne för hvarandra.

Mauritz spratt till, såsom stungen af en orm.

— Ehrenstam! — mumlade han för sig sjelf, i det hans forskande öga fästes på den unge baronen, som helsade med en vårdslös bugning, sedan han först kastat en blick af förnämt förakt omkring i det torftiga rummet. — Ehrenstam! — Ha, detta namn!....

Hastigt sansande sig yttrade han kallt:

— Herr baronen kommer från Vermland?

— Ja, svarade Georg, nu en lång sjuttonårig slyngel med vårdslös hållning och "Förvända fasoner", — jag kommer från min fars egendom Liljedahl, belägen i samma trakt, der ni lärer tillbringat er barndom. Jag har åtagit mig att sjelf öfverlemna ett bref från er vän och gynnare, kaplanen hemma i församlingen. Jag tror han heter Bergqvist eller något sådant der.

Georg tog fram ett bref och räckte det åt Mauritz.

— Jag tackar, — sade Mauritz, i det han mottog brefvet; — var god och sitt, herr baron.

Georg satte sig på soffan och lorgnerade med spefull min den stackars Helena, som knappt visste hur hon skulle dölja sin blygsel och förlägenhet.

— Fan, hvad du har kallt, bror Sterner, — yttrade Holm, i det han ruskade på sig. — Skall du icke låta elda?

— Visserligen, — svarade Mauritz, lätt rodnande, — men saken är den att jag kom för sent, då jag skulle köpa ved på torget i dag. Den var redan slut, men i morgon skall jag väl vara påpassligare.

— En rasande täck flicka den der, — mumlade Gorg för sig sjelf, — om några år skall hon blifva en skönhet af första rangen, om jag icke allt för mycket misstager mig....

Helena gick ut för ett ögonblick, för att hemta vatten i karafinen.

— Ni har en ganska täck städerska, herr Sterner, — sade Georg vårdslöst. — Hvad heter hon?

— Ni, herr baron, — sade Mauritz med lindrig ironi, — som är så rik, att ni kunde köpa halfva Upsala, efter hvad man påstår, skulle här kunna hafva ett ypperligt tillfälle att uppträda som mecenat. Den stackars lilla Helena sjunger bra och har fallenhet för teatern, efter hvad hon berättat mig, men af brist på medel har hennes utveckling blifvit hämmad....Om ni vill åtaga er henne, så kunde hon måhända i en framtid göra er heder....Hvem vet? Kanske slumra hos henne från till dé mest lysande talanger.... Ni kunde möjligen i henne uppfostra en skådespelerska af första rangen....en blifvande europeisk ryktbarhet.....och Europa skulle förbinda ert namn med hennes.

— C'est possible, — sade Georg vårdslöst, jag har lust att göra ett försök....Hennes adress?

Mauritz uppgaf den, förvånad att en dylik tanke verkligen kunnat finna insteg hos en yngling, hvilken som barn visat så mycken grymhet mot honom sjelf, ty Mauritz hade genom pastor Bergholm erhållit kännedom om namnet på den familj, med hvilken slumpen under hans barndom trenne gånger sammanfört honom, och af hvilken han alla tre gångerna blifvit så djupt förorättad.

Ack, Mauritz kunde icke ana höjden af det förderf, hvilket redan slagit djupa rötter i Georgs hjerta, dels till följd af hans elaka anlag, dels och förnämligast genom det ohejdade sjelfsvåld, som föräldrarne tillåtit honom, och de lastfulla, förderfvade varelser, med hvilka han, en rik högättat yngling, redan från sitt femtonde år plägat umgänge.

Mauritz visste icke, att den sjuttonårige ynglingen redan var djupt invigd i alla de rikas laster, utan att ega någon af deras dygder. Han visste icke, att Georg redan tillbringat tvenne vintrar i hufvudstaden, hvarest han hejdlöst kastat sig i utsväfningar af alla slag, och att han, knappast hunnen ynglingsåldern, kunde med Henri de Vaudry utropa: "Utom mord, stöld och högförräderi, finnes det knappt någon synd, som jag icke begått!"

Ej underligt då, att han misstog sig på arten af Georgs visade intresse för Helena. Hur skulle väl Mauritz, sjelf ren och obefläckad, kunna ana, att i den friherrlige ynglingens bröst uppstått en tanke, sådan som denna: "Det vore skäl i att uppoffra några hundra riksdaler på den der lilla flickan....Om ett par år skall hon belöna mig...."

Mauritz förmådde, som sagdt, icke ana, att en dylik tanke kunde uppstå i en ynglings hjerna, som nyss fyllt sjutton år....Å andra sidan kunde han icke heller förklara Georgs visade intresse för den stackars flickan, då han påminde sig de prof af ett grymt och kärlekslöst sinnelag, dem den unge baronen som barn ådagalagt.

Han stammade således vid den tanken, att det blott varit ett löst framkastadt ord af Georg, och att denne i sjelfva verket föga bekymrade sig om, antingen Helena lefde eller dog af hunger.

Emellertid framtog Georg sin plånbok och uppskref adressen.

— Huru, herr baron, — sade Mauritz, — ni skulle verkligen vilja göra något för det fattiga barnet?

— Åh ja; om det visar sig att hon har några större anlag, så har jag verkligen lust att skaffa henne tillfälle att utbilda dem.

— Jag har misstagit mig, — tänkte Mauritz. — Han är icke så hjertlös, som jag föreställde mig. Och huru orätt i alla fall att döma efter ett enstaka faktum, som dessutom tilldagit sig för många år sedan.

— Herr baron, — sade han högt, — jag vill förena mig med er i den vackra plan, ni har i sinnet....Jag skall undervisa henne i läsning, om ni sörjer för utbildningen af hennes musikaliska anlag samt hennes kroppsuppehälle.... Vill ni representera kapitalet, så skall jag representera arbetet. Går ni in härpå?

— Det går icke an, — sade Georg, i det han fäste en misstrogen blick på Mauritz. — Om det skall blifva något af flickan, så måste hon till kungliga teatern i Stockholm, hvarest jag vill laga att hon blir emottagen som elev. Hennes garderob skall jag sörja för, så att hon må kunna visa sig med heder.

— Men hon torde dock behöfva någon förberedande undervisning, — invände Mauritz.

— En sådan har hon ju redan fått?

— Ja men ej tillräcklig.

— Nå ja, ni kan hafva rätt, — återtog Georg. — Hon må då blifva kvar i Upsala ännu några månader, och om ni vill undervisa henne i läsnig, så skall jag sörja för det öfriga. Men sedan lemnar ni henne helt och hållet åt mig.

— Sagdt och gjordt, — ropade Mauritz, — och om jag icke allt för mycket misstager mig, så skola vi i en framtid få heder af vår protegé.

Helena återkom nu med vatten.

— Hör på, min flicka, — sade Georg, — kom hit, så får jag tala med dig.

Det stackars barnet närmade sig med nedslagna ögon.

— Har du lust, — fortfor Georg, — att blifva aktris?

— Ack, — ropade den unga flickan lifligt, — dit har min håg stått allt sedan min välgörare tog mig i sitt hus och lät gifva mig undervisning. Om han icke dött, så hade jag måhända varit anställd vid teatern. Men nu är det förbi.

— Åh nej, — sade Georg, — om du visar dig ega anlag och flit tillika, så är det icke för sent än. Jag skall draga försorg om din mor, och låta gifva er en snyggare bostad. Du skall få vackra kläder, mat så mycket du behöfver och undervisning i musik och läsning. Om några månader skall du få komma till Stockholm, der skall jag skaffa dig plats vid teatern. Hvad säger du härom?

— Ni drifver gäck med mig, herre, — sade hon slutligen. — Det är bra obeskedligt gjordt af er.

Den stackars flickan började gråta.

— Helena, — Sade Mauritz, — gråt icke. Baronen drifver icke gäck med dig.... han talar sanning.

— Gå nu hem till din mor, mitt barn, — återtog Georg. — I morgon kommer jag till er....

Helena gick, knappt vetande om hon var vaken eller om hon drömde.

II.

Vännerna.

— Jag lemnar er, herr Sterner, — sade Georg, i det han steg upp för att gå; — i morgon skola vi vidare talas vid angående vår skyddsling. Vill ni helsa på mig, så bor jag på Vaksalagatan, Oxenstjernska huset, en trappa upp.

— Jag tackar, jag skall komma.

Och när ni skrifver till er prest der nere i Vermland, så helsa honom, den rolige gubben. .....Verkligen en gammal klassik.

— Hur må hans döttrar? — frågade Mauritz.

— Bra, och jag kan berätta er, att min forne lärare, magister Holmer, som numera slagit sig på landtbruket, fjeskade litet för den äldsta. Måhända blir det parti utaf.

— Magister Holmer! — utbrast Mauritz, och scenen med tekopparne stod lifligt och klart för hans minne; — har han köpt sig en gård, han?

— Icke köpt, utan fått af min far för sina mångåriga tjenster mot mig och min syster, Isabella, som ännu, trots sina femton år, dagligen besöker honom, för att tillsammans med honom studera Frankrikes och Italiens skälder.... Men hur är det....känner ni Holmer?

— Helt obetydligt, — sade Mauritz med en lätt förvirring. — Jag har sett honom en gång, tror jag.

— Ni hade förmodligen redan lemnat trakten, då mina föräldrar flyttade till Liljedahl, — sade Georg. — Jag kan icke påminna mig, att jag någonsin såg eller hörde talas om er som barn.

— Min mor dog just vid den tiden, — svarade Mauritz. — För öfrigt var jag då allt för ringa att ådraga mig någon uppmärksamhet å er sida.... Vi voro mycket fattiga, och om icke den förträfflige pastor Bergholm varit, så hade jag troligen för alltid fått afstå från studierna. ....Men ännu ett ord, innan ni går, herr baron? Känner ni grefve Stjernekrantz på Odensvik?

— Ganska väl; vi äro nära grannar. Ni påminner mig om en anmärkning, som jag gjorde vid första anblicken af er....Ni eger en förvånande likhet med grefve Stjernekrantz.

— Jag?....Ni skämtar.

— Nej, ni liknar honom som ett bär det andra, om man undantager att han har ett mera sjukligt utseende....Också har han lefvat temligen fort säges det....Men hvarför intresserar ni er för honom? Är det för likhetens skull?

— Nej, — sade Mauritz, — det är för något helt annat....Vistas han för närvarande på Odensvik?

— Nej, han är vanligen i Stockholm under vintrarne....Då lefver han som en furste, men om somrarne sluter han sig inne på Odensvik och kan på flera månader afhålla sig från allt menskligt umgänge, med undantag af en gammal betjent....Det är en högst besynnerlig menniska, som ingen kan blifva rätt slug på.... Säkerligen måste han haft stora sorger.... genomgått djupa lidanden....

— Tror ni det?....Han är ju så rik?

— Bah! hvad hjelper det?....Man berättar om grefve Eberhard, att han för några år sedan ända till ursinnighet älskade en skön italienska, hvilken han fört med sig från Milano....Hon var blott en listig äfventyrerska, som bedrog honom och tvmde sin väg, utan att grefven någonsin fått någon spaning på henne, oaktadt han sjelf under nära ett års tid ströfvat omkring halfva Europa under fruktlösa forskningar. Sedan den tiden har hans lynne blifvit fördystradt, och för att skingra sin melankoli störtar han sig hvarje vinter i de vildasfe nöjen och utsväfningar....Hans ofantliga egendom skall härigenom hafva lidit ett ansenligt afbräck....Men grefven frågar icke derefter....han öfverlämnar affärerhelt och hållet till sin inspektor....

— Herr Sjöblom, — inföll Mauritz.

— Alldeles ja, — återtog Georg. — Ni känner honom hör jag....Det är ett af våra lejon.... en särdeles intressant och poetisk person, på hvars bord man alltid träffar någon af våra nyare skalder vid sidan af bränvinsprofvaren och topärnes motböcker ..... Grefve Eberhard litar fullkomligt på sin inspektor, men det antages allmänt, att denne slår under sig betydliga summor.

— Det är väl det vanliga frhållandet med inspektorer, — inföll Holm, som hittills under tystnad afhört samtalet. — När du tillträdt dina egendomar, bror Ehrenstam, så får du bereda dig på samma öde.

— Grefve Stjernekrantz funderar således icke på att gifta sig? — återtog Sterner.

— Nej, han tycks bära afsky för det äkta ståndet, — sade Georg. — Min far föreslog honom för någon tid sedan ett parti med min syster....

— Med Isab....med fröken Isabella! — afbröt Mauritz lifligt, i det han lekte med det lilla bernstenshjertat, som ännu hängde vid hans hals.

— Ja, — sade Georg förvånad, — har ni sett min syster?....

— Nej, svarade Mauritz med synbar förlägenhet, — men jag hörde er ju nyss nämna hennes namn....och detta giftermål....?

— Blir troligen icke utaf....åtminstone ej på flera år....Min syster är ännu för ung, och churu hon lofvar att blifva en utmärkt skönhet, har dock grefve Eberhard ej synts fästa någon uppmärksamhet vid henne....Sant är också, att hon visat sig föga intagande vid de tillfällen, då grefven gjort oss behök, ty hon tyckes hysa motvilja för honom.

— Nå, det vore ju då synd att vilja förena henne med en man, som hon ej kan älska....

— Bah! En rik arftagerska, såsom min syster är, får sällan följa sitt hjertas böjelse.... Det är vanligen att föräldrarne afsluta ett förmånligt parti, utan att taga dottren till råds.... Och sådana äktenskap skulle jag nästan tro vara de lyckligaste.

Mauritz' läpp krusades lindrigt, då han hörde den unge baronen, nyss sluppen ur barnkammaren, afgifva sitt omdöme i en dylik sak. Han återhöll dock den sarkasm, som svåfvade på hans läppar, ty för deras gemensamma skyddslings, den unga Helenas skulle ville han ej stöta sig med Georg.

Denne tog nu afsked och aflägsnade sig, men Holm stannade kvar ännu en stund hos Mauritz.

Holm, en utmärkt skicklig, men fattig yngling, studerade medicin och var den ene af de två, med hvilka Mauritz under sin akademitid knutit ett förtroligt vänskapsband.

— Mauritz, — sade Holm, sedan Georg gått sin väg, — här är verkligen ganska kallt....Du måste skicka hem till mig efter ett fång ved och göra upp eld....Det är ju icke långt....blott tvärs öfver gatan.

— Lätt sagdt....men hvem skall jag skicka?

— Har du ingen att skicka, så gå vi sjelfva ....Vi taga några vedträn hvardera under kappan....Här är för öfrigt så mörkt, att ingen menniska kan se det.

— Ett godt förslag, — sade Mauritz. — Men sedan blir du hos mig i kväll, medan det brinner i kakelugnen.

— Gerna?...Men tyst....det går i trapporna....

— Det är väl Albert Broman, kan jag tro, — sade Mauritz. — Han lofvade komma hit i afton.

Dörren gick upp oh en ung man inträdde. Hans ansikte uttryckte mycken förnöjsamhet och humor. Lifligt och kvickt spelade hans små blågrå ögon omkring på alla föremål, och på hans läppar dröjde merendels ett godmodigt leende, som ingaf förtroende och välvilja. Hans gestalt var undersätsig och temligen satt, så att han i allo saknade de båda andra ynglingarnes prydliga växt och ståtliga hållning, utan att dock vara hvarken klumpig eller alltför mycket korpulent.

(Forts).

Sju

Sjukdomar förorsakade af mässling.

Dr. Miles' Restorative Tonic och

Nervine kurerade efter trettio-ett år.

"Jag var en frisk ung man ända till February 1865. Då mitt Regimente var förlagdt i Camp Randall fik jag mässling och sedan var jag aldrig frisk förrän jag tog Dr. Miles' Restorative Nervine och Tonic år 1898. Läkare sade mig, att det kom sig af lefvernsovårksamhet. Jag vet ej hur många läkare som behandlat mig, men jag har försökt alla möjliga. Att hålla diet har aldrig hjelpt mig. Magsyra, hufvudvärk, reumatism, åskatarr, "hay fever", Astma och kronisk diarre, alla dessa sjukdomar hafva turvis angripit mig. Tack vare Nervine och Tonic är jag nu alldeles frisk. Jag har också användt Dr. Miles' Anti-Pain Pills med godt resultat, och jag anser Dr. Miles' Remedies alldeles fullkomliga."—Rev. Hiram Beader, Sparta, Wis.

"Jag önskar några några goda ord om Dr. Miles' Restorative Nervine. Jag har lidit mycket af insomnia sedan jag ingick vid en annan tidning, och har derför försökt många medel, men utan framgång. Jag blef slutligen öfvertalad af en apothekare, en god vän till mig, att försöka Nervine. Jag kan försäkra Er, att det gjort mig mycket godt. Jag behöfver nu ej använda det regelbundet, men ibland, då jag känner mig mycket trött och nervös, tager jag det igen, ty jag har alltid ett liet lager deraf på hand. Det gifver mig alltid önskad lindring." A. Huegen, Publisher "Daily Free Press", Milwaukee, Wis.

Alla Apothekare säljaochgarantera första flaskan af Dr. Miles' Remedies. Sänd efter vi bok om nervösa- och hjärtsjukdomar Adress Dr. Miles Medical Co., Elkhart, Ind.

VYKORT

Vi hafva det största lager här i Amerika af importerade vykort från Sverige äfvensom jul- och nyårskort m. m. Om Ni vill visa Edra vänner en vacker uppmärksamhet så skicka dem ett af dessa kort.

12 kort skickas portofritt för	25C
25 kort skickas portofritt för	50C
50 kort skickas portofritt för	$1.00
12 fint utstyrda Jul- och Nyårskort för	30C
25 fint utstyrda Jul- och Nyårskort för	60C
50 fint utstyrda Jul- och Nyårskort för	$1.10

Hvar och en som köper för $1.00, får gratis vår Annotationsbok prydligt inbunden i fickformat med Almanak för 1906, samt fullständig Atlas öfver Förenta Staterna m. m. God förtjenst! att sälja dessa moderna och mycket efterfrågade vykort. Skrifefter pris på större partier och sänd 25c i frimärken för en professionelle af 12 kort. Begär samtidigt vår bokkatalog och upplysning om våra speciela tillbud för agenter.

C. RASMUSSEN PUB. CO.
720-24 So. 4th St., Minneapolis, Minn.

Svenskt Romanbibliotek PROFHÄFTE FRITT!

utkommer häftesvis två gånger i månaden. Hvarje häfte innehåller 64 sidor och är vackert tryckt å fint papper. De utkomna häftena innehålla:

Maria Sophie Schwartz berömda romaner—

Mannen af Bord och Kvinnan af Folket, 560 sidor, samt

Arbetet adlar Mannen, 620 sidor.

Ödets Lek, af Herman Bjursten.

Denna roman är en af de mest spännande som finnes på svenska språket, och har utkommit i totaliga upplagor, hvilket är en säker borgen för att den läses med förkärlek.

Nya subskribenter få de hittils utkomna häftena till betydligt nedsatt pris. Skrif efter prohäfte, 64 sidor, som sändes fritt.

AGENTER ÖNSKAS

C. RASMUSSEN PUBL. CO.
—Etablerad 1874—
720-724 So. 4th St., Minneapolis, Minn.

Böcker

Spelhelvetet eller inbrottet i Kassahvalvet	15
Sättet att vara	20
Svartkonstboken	40
Thomasson, Pehr, Målarens ideal	25
—En fyndig bonde	10
—Den blifvande bispen	10
—Borgarfröken	10
—Prinsen och borgarflickan	20
—Hans Sirensens kvarnresa	10
—Gustaf Vasa och Dalmasen	10
—Karl X och Ölänningen	10
—Karl XII och Skåningen	10
—Karl XII och Bössesmeden	10
—Fredrik I och Östgöten	10
—Kronoländsmannen	25
—Lassa Mjölnare och Masse smed	10
Trolle, H. Karl XII och Sjöbussen	10
Till Ulspegel	15
Tatjana	50
Terrail, Ponson du. Rocambole, del 1—2	65
—Rocambole på galererna	50
—Rocamboles sista ord	50
Tegner, Esaias. Nattvardsbarnen, Praktupplaga med illustrationer af C. Larsen, Praktband	1 00
—Frithiofs Saga. Praktupplaga med illustrationer af Aug. Malmström, Praktband	1 00
Do, godtköpsupplaga, kartonerad	25
Traneus, L. Hemläkaren	35
Topelius, Z. Fältskärens Berättelser, inbunden	4 50
Ungkarlanekdoter	10
Utte-Blodbadet	15
Ulspegels lustiga upptåg	15
Under Lås och Bom	15
Vägledaren eller bland forsarne i Oswegofloden	15
Vilda blommor från prärien. Dikter af —r—, elegant inbunden	1 50
Warner, Henr. Tösaknep och Pojkahyss	25
Wallin, J. O. Dödens Engel. Praktupplaga med illustrationer af E. Larson. Praktband	1 00
Wirsen, C. D. Vid Jultid. Praktupplaga med 40 illustrationer af Jenny Nyström. Praktband	1 50
Wärner, Ninian. I Höst- och Vinterkväll, svensk-amerikanska dikter och småskizzer	30
do. vackert inbunden	65
Öfversikt af de europeiska staternäs politiska historia 1860—1880. 750 sidor	1 65
Ödman, N. P. I Prestgården. Kartonerad	25

C. RASMUSSEN PUB. CO.,
720-722-724 So. 4. St., - Minneapolis Minn.